

Bilag 4.

Sagførerraadet.

København, den 17. Februar 1925.

Efter at Sagførerraadet har gjort sig bekendt med det af Justitsministeren fremsatte „Forslag til Lov om Tilsyn med de af Eksekutorer behandlede Dødsboer“, har Raadet ønsket overfor det højtærede Udvalg at fremsætte efterfølgende Bemærkninger.

Ligesom Regering og Rigsdag har ogsaa Sagførerraadet og dets Forgænger, Hovedbestyrelsen for Den danske Sagførerforening, i de forløbne Aar gentagne Gange beskæftiget sig med det foreliggende Spørgsmaal, Tilsynet med de af Eksekutorer behandlede Dødsboer. Det Synspunkt, ud fra hvilket man har behandlet Sagen, har for Sagførerraadets Vedkommende naturligt været det samme som det, der har ledet de lovgivende Myndigheder, og det er derfor Sagførerraadet en særlig Tilfredsstillelse at se, at man nu gennem Lovgivningen tilsigter at indføre saadanne Foranstaltninger, som ogsaa Raadet efter gentagne og indgaaende Overvejelser har erkendt at være paakrævede.

Som det vil være bekendt, bl. a. dels gennem Administrationskommissionens Betænkning, dels gennem Motiverne til det foreliggende Lovforslag, har Raadet udarbejdet et Forslag, der for de Boers Vedkommende, som behandles af Sagførere som Eksekutorer, paa absolut betryggende Maade løste Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Sikkerhed for Tilstedeblivelsen af Boets Midler. Man anser denne Side af Sagen for en af de væsentligste, og man er derfor af den Opfattelse, at naar der nu er Tale om en Lovgivning, der skal gælde for alle Eksekutorer, bør man paa dette Punkt ikke slaa af paa Fordringerne, men gøre Skridtet fuldt ud. Raadet maa nære alvorlig Betænkelighed ved Regelen i Forslagets § 7 om, at Sikkerhedsstillelsen under de dør afførte Betingelser kan undlades. Man er naturligvis enig i den Tanke, som ligger bagved Bestemmelsen, at i de allerfleste Tilfælde vil Sikkerhedsstillelse i Fremtiden ligesom i Fortiden vise sig ganske uforuden og derfor overflødig, og en fremtidig Ordning, som begrænsede Kravet om Sikkerhedsstillelse til de Tilfælde, hvor den var paakrævet, kunde derfor være ønskelig. Men man vil savne ethvert tilfredsstillende Hjælpemiddel til Vejledning i saa Henseende og kan derfor befrygte, at hvis Loven bevarer den foreslaaede Adgang til Undladelse af Sikkerhedsstillelse, da vil Forslag om saadan Undladelse ofte blive fremsat og af de vedkommende bifaldet just i de Tilfælde, hvor Sikkerhedsstillelse mest er paakrævet. Sagførerraadet maa i Modsætning til, hvad der siges i Lovforslagets Motiver til § 7, mene, at der ikke vil vise sig nogen praktisk Forskel paa, om Sikkerhedsstillelsen betinges af, at en Arving positivt skal stille Krav herom, eller om den — som i Loven tænkt — bliver betinget af, at Arvingerne vægrer sig ved at samtykke i Sikkerhedsstillelsens Undladelse; den samme Situation, som vilde faa Arvingerne til at undertrykke deres mulige Ønske om Sikkerhedsstillelse, vil lige saa let kunne bevæge dem til ikke at vægre sig ved at samtykke i et Forslag om Sikkerhedsstillelses Undladelse, og Resultatet vil da i begge Tilfælde blive det samme, at ingen Sikkerhed stilles.

Hvad dernæst angaar Regelen i Forslagets § 2 om Skifterettens Nærværelse ved Begyndelses- og Registreringsforretningen, erkender Sagførerraadet selvfølgelig fuldt ud, at det er af den allerstørste Betydning for alle Parter — Fordringshavere, Arvinger og det offentlige —, at alle afdødes Aktiver uden Undtagelse bliver inddraget under Skiftebehandlingen, og det er derfor i høj Grad forstaaeligt, at man søger at sikre sig saa godt som muligt i saa Henseende. Men den Vej, som Forslaget slaar ind paa, har efter Raadets Mening alvorlige Ulemper og fører neppe en Gang til Maalet.